

۴ نکته درباره رده‌بندی سنی فیلم‌های سینمایی و مشکلی که حل نخواهد شد

محمد مهدی حیدریان، رئیس سازمان سینمایی از اعمال قانون

تعیین رده‌بندی سنی در سالن‌های سینمایی خیر داد. به اعتقاد **حیدریان** یا **تعیین رده‌بندی سنی برای فیلم‌های سینمایی**، بسیاری از مشکلات و نقایص سینمای ایران جبران خواهد شد.
۱ - نظام درجه‌بندی سنی محصولات رسانه‌ای در بسیاری از کشورها به ویژه کشورهایی که آثار سرگرم‌کننده زیادی در صنعت سینما و بازی تولید می‌کنند، اجرا می‌شود. این درجه‌بندی با توجه به محتوا و گرافیک اثر و بر اساس عوامل مختلفی، چون سن مخاطب، شرایط جغرافیایی و فرهنگی تعیین می‌شود.

در کشور ما نیز طرح رده‌بندی سنی در مورد بازی‌های رایانه‌ای سال‌هاست انجام شده، اما آن‌طور که لازم است، نظارت کافی روی آن صورت نمی‌گیرد. معمولاً افراد با توجه به تبلیغات و جذابیت‌های داستانی و گرافیکی، محصولی را انتخاب کرده و بعضاً به رده‌بندی سنی آن توجهی نمی‌کنند. در نتیجه بیشتر از طراحی چنین نظامی، اجرای آن اهمیت دارد.

۲ - سینمای ایران از نبود قانون رده‌بندی سنی آثار سینمایی رنج می‌برد و هنوز هم زمان مشخصی برای اجرای این طرح مشخص نشده، اما به نظر می‌رسد این قانون به‌رغم نظر رئیس سازمان سینمایی، درد بزرگی را از سینمای ایران دوا نخواهد کرد بلکه صرفاً می‌تواند به شکل استفاده مخاطبان سینما سر و سامان ببخشد. در حال حاضر مهم‌ترین مشکل سینمای ایران را می‌توان تولید آثار متنوع و مناسب برای گروه‌های سنی مختلف دانست.

از آنجا که با توجه به وضعیت اقتصادی و معیشت طبقه متوسط جامعه ایران، این روزها «سینما رفتن» بیش‌ترین و راحت‌ترین سرگرمی خانواده‌ها شده است، باید این سؤال را پرسید که اگر خانواده‌ای تصمیم داشته باشند همراه با فرزندان خود به تماشای یک فیلم در سالن سینما بنشینند، چه حق انتخابی دارند؟

برای پاسخ به این سؤال کافی است سری به سایت‌های فروش بلیت سینما برویم، وقتی در خوش‌بینانه‌ترین حالت، تنها یک آثار سینمایی مناسب گروه سنی کودک و نوجوان روی پرده‌های سینما در حال اکران است، به نظر می‌رسد اجرای طرح رده بندی سنی، اولویت اصلی محسوب نمی‌شود.

هر چه از دهه ۶۰ فاصله گرفته‌ایم، تعداد انگشت شماری فیلم مناسب برای گروه سنی کودک تولید شده و متأسفانه اکثر فیلم‌های تولید شده سال‌های اخیر قسه‌هایی دارند که از شرایط جامعه و خانواده‌های مخاطب کودک دور است.

۳ - در یکی از برنامه‌های خندوانه، وقتی مجری از پیمان معادی که هم‌نام برنامه بود، در مورد تماشای آثار سینمایی او توسط فرزندان سؤال پرسید، این بازیگر در پاسخی تأمل‌برانگیز گفت: فرزندان من تاکنون هیچ کدام از فیلم‌های من را تماشا نکرده‌اند.

ویرداد لالی، جدایی‌نادار از سینم، اید و یک روز، برف روی کاغذ ها... همگی جزو پر فروش‌های زمان اکران خود بودند و این بدان معنی است که بخش زیادی از جامعه و به ویژه طبقه متوسط به تماشای این آثار نشت‌نم‌اند. حال، وقتی یک سینماگر که خود بخشی از تولید این آثار است و با آنها در جامعه شناخته می‌شود، اجازه تماشای این آثار را به فرزندان خود نمی‌دهد، می‌توان رنگ خطر را برای مدیران سینمایی به صدا درآورد زیرا بسیار کم هستند والدینی که بیشتر، از محتوای آثار سینمای باخبرند تا به تماشای فیلمی که مناسب خانواده‌شان نیست، ننشینند.

در سال‌های اخیر شرایط فرهنگی مانند نوع پوشش و موقعیت‌های داستانی بسیاری از فیلم‌های سینمایی با آثاری که خانواده‌ها از طریق رسانه غالب یعنی تلویزیون تماشا می‌کنند، فاصله گرفت گرفته و همین باعث شده موضوع بعضی فیلم‌ها مناسب بسیاری از خانواده‌ها نباشد.

خاطرم هست در یکی از اکران‌های عمومی فیلم لاتوری، خانواده‌ای با فرزندش سه ساله خود به سینما آمده بودند تا فیلم را تماشا کنند. مطمئناً تماشاچیان چنین فیلمی در هر کشوری با رده سنی بالای ۱۸ سال منطقی خواهد بود، اما باید بپذیریم که یک خانواده ایرانی، در بسیاری مواقع ناچار به تماشای بسیاری از فیلم‌هاست.

۴ - در چند سال گذشته مشخص شده رویکرد مدیریت سینمایی، بیشتر نظارت استت از حمایتی و تولیدی، اما آنچه مهم‌تر از رده‌بندی سنی آثار سینمایی است – که البته لازم است و حتی اجرای آن به تأخیر افتاده - زمینه‌سازی و ایجاد شرایطی مناسب از طرف مسئولان برای تولید آثار متنوع و مناسب با خواسته‌های جامعه و سرگرم‌کننده برای مخاطب ایرانی است؛ فیلم‌هایی که لاقال وقتی یک خانواده بعد از تماشای آن از سالن سینما بیرون می‌روند، از هنرینه‌ای که صرف کرده‌اند، رضایت داشته باشند.

روزنامه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی صبح ایران
صاحب امتیاز: پیام‌آوران نشر روز
مدیرعامل و مدیر مسئول: عبدالله گنجی
سر دبیر: غلامرضا صادقیان
آدرس: تهران، خیابان شهید مطهری
تقاطع میرزای شیرازی، پلاک ۲۸۴
سازمان آگهی‌ها: ۸۸۴۹۸۴۷۳
روابط عمومی: ۸۸۴۹۸۴۴۸
نمابر: ۶-۸۸۴۴۵۶۳۴
توزیع: شرکت نشر گستر امروز ۷۷-۷۶-۸۸۴۹۸۴۷۵
چاپ تهران، چاپخانه روزنامه جوان
www.javanonline.ir

| روزنامه جوان | شماره ۵۱۷۷ | پنج‌شنبه ۹ شهریور ۱۳۹۶ | ۹ ذی‌الحجه ۱۴۲۸ | اذان ظهر: ۱۳:۰۵ | غروب آفتاب: ۱۹:۳۳ | انقرب: ۱۹:۵۲ | نیمه‌شب‌شعر: ۰۰:۲۱ | اذان‌صبح فردا: ۰۵:۰۰ | طلوع آفتاب فردا: ۰۶:۳۴ |

سال‌هاست که موسیقی انقلابی بی‌بهره از خلق اثری برجسته است

مرثیه‌ای بر رکود موسیقی انقلاب و دفاع مقدس

■ **جواد محرمی**

بخش قابل توجهی از نوستالژی دوران دفاع مقدس و انقلاب اسلامی با موسیقی عجین است، هنوز پس از نزد یک‌به چهار دهه در ایام دهه فجر موسیقی اصلی‌ترین فرزندان ما موسیقی را از ماهواره دریافت می‌کنند. ماهواره‌هایی که روی پشت‌بام‌هاست، بمب‌های خوشه‌ای است که فرهنگ ما را نشان گرفته‌اند.

به گفته میرزمانی، دهکده جهانی مرحله نخستین برداشتن مرزهای فرهنگی بود. برای برداشتن مرزهای بین کشورها اول باید مرزهای فرهنگی را برداشت. الان موسیقی منما می و موسیقی مجموعه‌های تلویزیونی ما هویت ندارند، به ندرت دیده می‌شود که مجموعه‌ای تلویزیونی مانند پایتخت هویت موسیقی داشته باشد. امروز صدا که موسیقی در بیرون منتشر شود و در شورای آواز، کیفیت کارها به شکلی بود که اغلب چنگی به دل نمی‌زد و همین سبب می‌شد تا در حافظه تاریخی مردم جای نداشته باشد.

■ **مسیر موسیقی به سمت ناآجا یاد**

سیدمحمد میرزمانی، آهنگساز در این باره معتقد است: موسیقی پدیده‌ای دو بعدی است، یک بُعد آن مصرفی و بُعد دیگر فرهنگی است. موسیقی ما در حوزه فرهنگی پیشرفت نکرد و در جا زد. من هشدار می‌دهم که مسیر موسیقی ما به ناآجا یاد است. این موسیقی در بده مصرف به جایی رسیده که دیگر آثار ماندگار می ساخته نمی‌شود. در گذشته ما آثار ماندگار زیادی داشتیم. اما الان خوانندگان ما برای مدتی روی صحنه هستند و پس از مدتی فراموش می‌شوند. در زمان انقلاب آثار برجسته‌ای داریم که از نمونه‌های آن «کجایی‌ا شنیدان خدایی» است. در حوزه موسیقی دفاع مقدس هم آثاری ماندگار با گیرایی بسیار تولید شد اما در این‌ها هم این رویه ایدما پیدا نکرد. متأسفانه ما میدان را به دشمن واگذار کرده‌ایم و در حوزه موسیقی شاهد این هستیم که اشعار سخیف و سبک با مضامینی سست و عشق‌های سه‌پندی روی کار آمده‌اند.

این هنرمند به این اشاره می‌کند که: به نظر من باید در حوزه‌های ارزشی تلاش کنیم تا آثار خوبی تولید کنیم. هنوز آهنگسازان بزرگی مانند احمد پژمان و هوشنگ کامکار و فریدون شهسازان در میان ما هستند. در حوزه شعر هم که استادان بسیاری داریم و دست‌مان پر است. ما هنرمندان

حکمت ۹۲
أَوْضَحِ الْعِلْمَ مَا وَقَفَ عَلَيِّهِ اللَّسَانُ، وَأَرْفَعَهُ مَا ظَهَرَ فِي الْجَوَارِحِ وَالْأَلْبَانِ.

بازرزش ترین دانش ها آن است که تنها بر زبان متوقف شود (و در عمل ظاهر نگردد) و پرارزش ترین دانش ها آن است که در اعضا و ارکان بدن آشکار شود.

سال‌هاست که موسیقی انقلابی بی‌بهره از خلق اثری برجسته است

مرثیه‌ای بر رکود موسیقی انقلاب و دفاع مقدس

دفاع مقدس هنوز بویا و زنده است. در زمان جنگ ما یک رسانه داشتیم که آن هم رادیو تلویزیون بود. جالب اینکه رادیو در زمان جنگ از تلویزیون جلوتر بود. الان همین صداوسیمای رقیبان بسیاری دارد که مهم‌ترین بخش همین فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی و البته شبکه‌های ماهواره‌ای است. پس از جنگ بر اثر بمباران تبلیغات ذهن موسیقی مردم ما به شدت تغییر کرده است. کسی باورش می‌شد که سرود «بهمن خونین جاویدان» یا شعر دکتر هفارق به ارم انقلاب تبدیل شود. این سرود را تعدادی جوان دور هم جمع شدند و خواندند؛ اتفاقی که آن زمان رخ می‌داد والان خبری از آن نیست، در آن زمان این کارها دلی و خودجوش شکل می‌گرفت اما الان اینگونه نیست.

این هنرمند می‌افزاید: متأسفانه برخی گمان می‌کنند که تنها داشتن نیروی نظامی قدرتمند برای کشور کافی است. این تصویری است که بسیاری از کشورها به آن معتقدند، در حالی که لشکر فرهنگی همیشه کار اصلی را انجام می‌دهد. در خاطرات آقای آهنگران هست که در خیلی از شب‌های عملیات که به معبر مین برخورد می‌کردند کسی جرئت جلوف رفتن نداشت اما آقای آهنگران با ۱۰ دقیقه نوحه‌خوانی کاری می‌کرد که رزمندگان برای جلوف رفتن سرودست می‌شکستند. این نشان از تأثیر شعر و موسیقی دارد. در حوزه مدیریت موسیقی ما به جایی رسیده‌ایم که کل موسیقی را به بخش خصوصی واگذار کرده‌ایم. در حالی که هر چیزی خصوصی‌سازی‌اش خوب نیست. موسیقی خصوصی یعنی موسیقی تجاری. الان آقای تاسا دیروز در بازار علوفه بوده و امروز تصمیم به حضور در بازار موسیقی گرفته است. این آقا هر خواننده‌ای که بخواهد را با تبلیغات به سستاره تبدیل می‌کند و از همین خواننده‌ها درآمدهای بسیاری کسب می‌کند. صدواوسیمای هم به این سستاره‌پروری اکتفا می‌کند. **تعریف به روزی از موسیقی انقلاب وجود ندارد**

مصطفی محدثی گرانسانی، شاعر، ترانه‌سرا و منتقد ادبی نیز در این باره معتقد است: نهادهایی که تعهدی در خود احساس می‌کنند و می‌خواهند به این ماجرا ورود کنند و گسست به وجود آمده در فرهنگ و هنر دفاع مقدس را جبران کنند، متأسفانه تعدادی به برخی از موسیقی‌ها شعر دفاع مقدس ندارند، تا می‌خواهند فراخوانی بدهند با همان کدها و تعریف‌های چندین سال پیش وارد می‌شوند. تعریف این ارگان‌ها به دلیل گسستی که در این زمینه وجود دارد، به روز نشده است. به نظر من باید نگاه ما به این مسئله از سمت موضوع محوری به سمت موضع مجوری بیاید. متأسفانه مدیران ما با همین ظاهر ماجرا قانع می‌شوند. گاهی درباره اینگونه اظهارنظر می‌کنند که: این درست است که هشت سال جنگ تحمیلی خیلی از زیرساخت‌های ما را خراب و خسارات بسیاری به ایران وارد کرد اما با این حال، زائر هنری، فرهنگی و ادبی دفاع مقدس را هم به ما بخشد. الان ۳۰ سال از جنگ گذشته اما هنوز شعر و موسیقی این زائر زنده است. اینها نشان می‌دهد که فرهنگ

کنند

سعید یابیانی، شاعر انقلاب و منتقد ادبی نیز در نستنی که روز گذشته با عنوان گفتمان موسیقی دفاع مقدس در خیرگزاری تسنیم بر گزار شد در این باره اینگونه اظهارنظر می‌کند که: این درست است که هشت سال جنگ تحمیلی خیلی از زیرساخت‌های ما را خراب و خسارات بسیاری به ایران وارد کرد اما با این حال، زائر هنری، فرهنگی و ادبی دفاع مقدس را هم به ما بخشد. الان ۳۰ سال از جنگ گذشته اما هنوز شعر و موسیقی این زائر زنده است. اینها نشان می‌دهد که فرهنگ

کلیات طرح ترویج کتابت قرآن کریم به رسم الخط مفاخر ملی تصویب شد

نمایندگان مردم در خانه ملت کلیات طرح ترویج کتابت قرآن کریم به رسم الخط مفاخر ملی را تصویب کردند.

نمایندگان در نشست روز گذشته (چهارشنبه ۸ شهریور) مجلس شورای اسلامی در جریان بررسی طرح ترویج کتابت قرآن کریم به رسم الخط مفاخر ملی با کلیات این طرح صحن موافقت کردند. همچنین در ترویج این طرح، نمایندگان با ماده واحده این طرح با ۱۱۵ رأی موافق، ۲۶ رأی مخالف و ۱۱ رأی ممتنع از مجموع ۲۰۵ نماینده حاضر در صحن موافقت کردند. براساس ماده واحده این طرح؛ از تاریخ تصویب این قانون، دولت و دیگر نهادهای متولی مجاز هستند در ترویج کتابت قرآنی برای چاپ و اهدای قرآن کریم از اعتبارات دولتی، کتابت‌های برجسته هنرگ ملی مانند مرقوم میرزااحمد نیریزی را مورد حمایت و ترویج قرار دهند. براساس تبصره این ماده واحده، دولت مجاز است در جهت اجرای این قانون هر ساله از پارانه‌های موجود برای چاپ و نشر قرآن مورد نظر به بخش‌های غیردولتی اعتباری اختصاص دهد. براساس این گزارش، احد از آذینخواه، سخنگوی کمیسیون فرهنگی مجلس در ترویج این طرح گفت: به نظر ما این طرح اولویت دارد، چرا که هم می‌تواند در حوزه اشتغالزایی موثر باشد و هم از فرهنگ غنی ایرانی و مفاخر ملی حمایت کند. وی با اشاره به اینکه اقتصاد مقاومتی به ما می‌گوید که به سمت تولیدات داخلی حرکت کنیم، تصریح کرد: در حوزه فرهنگ نیز باید به تولیدات داخلی توجه داشته باشیم و این قانون به هیچ وجه انحصار را ترویج نمی‌دهد، بلکه شمولیت دارد و ما می‌توانیم از کسانی که رسم الخط ایرانی را در کتابت قرآن کریم به کار می‌گیرند حمایت کنیم. نماینده مردم ملایر در مجلس شورای اسلامی افزود: بسیاری از متملمان قرآن نیز رسم الخط‌های غیرایرانی همچون عثمان طه را سهل القرائه نمی‌دانند و ما برای سهولت در قرائت نیز به دنبال رسم الخط ایرانی رفتیم.

سالن نمایش یا سالن رقص؟ مسئله کدام است!؟

اصیل زندگی و بیان در ک واقعیت ندارد. ایسن نمایش ها آثاری بی محتوا هستند که با سطح شعور مخاطب شوخی می‌کنند؛ آثاری که شاید ارزش یک بار دیده شدن هم ندارند، چرا که به شدت اصل و اساس تئاتر را زیر سؤال می‌برد و از هر آویزه‌ای برای نگه داشتن مخاطب تئاتر در سالن استفاده می‌کند و هرگز سعی نمی‌کند مخاطب را به فکر وادارد و به او درسی از درس‌های زندگی بدهد. البته باید گفت که این گونه تئاتر‌های بی‌محتوا که همانند تئاتر آزاد در سالن‌های صحنه می‌روند، درسی هم ندارند که به مخاطب ارائه بدهند، چراکه محتوایی ندارند که مخاطب را به فکر فرو ببرد!

چطور می‌شود فرهنگ اصیل ایرانی و تئاتر‌های قدیم تهران را که سرشار از بند و عبرت بود با این شبه تئاتر مقایسه کرد؟ تئاتر، رقص و آواز نیست، تئاتر درس زندگی است اما انگار در حال حاضر بعضی تئاترها در برخی سالن‌ها تبدیل به مکانی برای آزادی شده‌است، البته آزادی نه شاید بی بند و باری ذات تئاتر مقدس است، نباید آن را با محصل بی بند و باری اشتباه بگیریم. بزرگانی همچون حمید سمندریان در این سالن‌ها درس زندگی داده‌اند و جریان واقعی زندگی را روی صحنه برده‌اند نه بی‌محتوایی! نه رقص و آوازهایی که شاید جای آن در جایی دیگر باشد.

شاید بهتر باشد سازمان نظارت و ارزشیابی نمایش زیر نظر مرکز هنر‌های نمایشی، به جای اینکه به مسائل کوچک اهمیت و بی‌اهمیت برخی آثار توجه کند، به محتوای برخی نمایش‌ها توجه کند و به راه نمایش بی‌محتوایی مجوز ندهد و امیدواریم وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی دولت دوازدهم با مرور چهار سال گذشته حوزه تئاتر و با تدبیری تازه در جهت نظارت و رسیدگی به مطالبات و معضلات گامی بردارد. تئاتر یعنی بیان واقعات پیش‌بینی شده‌است، این در حالی است حتی کلام از بیان آن قاصر است. تئاتر ترویج بی‌محتوایی نیست بلکه تئاتر هنری مادر است که جامعه را از بی فرهنگی نجات می‌دهد.

سازمان میراث فرهنگی و وزارت امور خارجه در حال رایزنی‌اند

احتمال لغو روایت برای گردشگران خارجی

■ **هادی عسگری**

رئیس سازمان میراث فرهنگی از رایزنی با وزارت امور خارجه برای تسهیل و لغو صدور روایت‌د گردشگران خارجی خبر داد. علی اصغر مونسان، دیروز بعد از جلسه هیئت دولت در جمع خبرنگاران از برنامه‌های سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری برای افزایش ورود گردشگران خارجی به کشور خبرداد. مونسان با اشاره به درآمذایی حدود هزار و ۲۰۰ دلاری ورود هر گردشگری خارجی به کشور از رایزنی باوزارت امور خارجه برای تسهیل در صدور روایت‌د گردشگران خارجی و لغو روایت‌د گردشگران خبر داد. بحث افزایش درآمد کشور از طریق ورود گردشگران خارجی و کمک به صنعت بدون نفت، برای دولت یازدهم و اکنون دولت دوازدهم، آنقدر اهمیت داشته است که هر گاه رئیس‌جمهور درباره طرح‌های اشتغال‌زا صحبت کند گریزی نیز به توسعه گردشگری می‌زند. دکتر روحانی در مصاحبه تلویزیونی اخیر نیز به بحث توسعه گردشگری اشاره داشت و منتقد آن علی اصغر مونسان، رئیس جدید سازمان میراث فرهنگی از رایزنی‌های برای تسهیل ورود توریست‌های خارجی به ایران می‌گوید. در سال‌های اخیر، افزایش سفر توریست‌های خارجی رونق نسبی را در بخش گردشگری کشورمان به همراه داشته است، به نحوی که ظرفیت محدود پذیرش توریست در شهرهای گردشگرپذیر این به سرعت تکمیل شده و امکان استقرار گردشگران بیشتر را سخت کرده است. در این شرایط دولت ترویج داده است سرمایه‌گذاران بخش خصوصی را به سرمایه‌گذاری روی پروژه‌های هتل‌سازی تشویق کند. با وجود اینکه هتل‌های در دست ساخت به مرور به ظرفیت اقامتی افزوده می‌شود، دولت طرح‌های